



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

**Roma Sancta sive Benedicti XIII. Pontificis Maximi &  
Eminentissimorum & Reverendissimorum S. R. E.  
Cardinalium Viva Virtutum Imago Æri & literis in  
perennaturam Virtutum memoriam incisa**

**Conlin, Johann Rudolph**

**Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXXVI**

**VD18 10209328**

No. I. Franciscus Judice Neapolitanus.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72633)



CARDINALES EPISCOPI

No. I.

FRANCISCUS JUDICE  
NEAPOLITANUS.

**F**ranciscus Episcopus Ostiensis, & Veliternensis, Cardinalis Judice Neapolitanus, Archiepiscopus Montis Regalis in Sicilia, Sacri Collegii Decanus &c. natus est 7. decembris anno 1647. ex illustrissimâ apud Neapolitanos Judicum familiâ, quam ipse novo gloriae additamento orbi magis illustrem reddidit. Altissimo dotatus judicio, principum aularum negotiis unicè natus videtur, quae tamen ita semper exantlavit, ut virtutes; quas eximias possidet, unicè in concilio haberet, nec praeter illarum praescriptum quidquam unquam ageret; justitiae etiam tenacissimus, ad illius trutinam cuncta exigit. Pontificiorum jurium, rara regionum ministrorum libertate, acerrimus propugnator perpetuò exstitit. Fides, in quamcunque se partem daret, inviolata mansit. Denique in utràque fortunâ magnus, suiq; victor animus tranquillâ statione sua deiici nunquam potuit. Is primò omnium *Protonotarium Apostolicum* in aulâ Romanâ egit. Postea in Clericum de Camerâ (quem, vulgo Chierico di Camerâ nuncupant) assumptus est; & cum in eo summa omnia reperirentur, ab Alexandro VIII. Pontifice Maximo commendatitiis Caroli II. Regis Hispaniarum literis haud gravatè datum est, ut *Sacro Purpuratorum Collegio* 13. Februarii anno 1690. adlegeretur: quo honore auctum Carolus *Sacratiorè Regii Regiminis* concilio non modò annumeratum voluit; verùm etiam summa regni negotia per hujus viri incomparabilem solertiam in aulâ Romanâ sub exitum elapsi saeculi procurari demandavit. Postquam Carolus II. è vivis excessisset, cruentum Europæ bellum post se relinquens, Eminentissimus Purpuratus Philippum V. Andegavensem, quem integra Hispania, pleno veluti torrente abrepta, receperat, unâ secutus est, optimum tunc quidem eum judicans, cui possessio suffragaretur; Et Hispania statim sensit, quantus vir suis partibus accesserit, cum faciundia summus in quamcunque partem peroraret, pronas omnium voluntates ocyus attraheret. Ergo dignissimus judicatus, qui provinciarum regimini admoveretur, à Philippo V. anno 1702. Siciliae immissus est, ut proregis potestate hoc regnum administraret, quod molli tunc quidem manu inter bellorum nubila tractandum ipse mitissimo instructus ingenio ita rexit, ut felices se reputarent Siculi, qui sic denique regerentur. Anno 1706. Insulâ excessit; quam tamen non ex toto destituere visus est: nam *Archiepiscopus Montis Regalis* in Siculo regno nuncupatus paternas curas suas in hanc usque diem eò extendit. Anno 1708. Indiarum etiam Patriarchatum obtinuit, ultra vastum oceanum inclytum suum nomen propagaturus. Postea *summi Inquisitoris* munus per Hispaniam Zelosè exercuit; quo qui-

qui-

quidem oculatissimo judicio felix Hispania erroneas quascunque Sectas suo è finè perpetuò exclusit. Et quamvis Belgarum populos hujus inquisitionis terrore confusos, prioribus sæculis à regibus suis æquè, ac ab avitâ religione descivisse viderimus, maluit tamen orthodoxa Hispania unius abscissione brachii reliquum regni corpus integrum servare, quàm apud se vel unicum subditum tolerare, qui Deo denique subditus non esset. Neque tamen intra hoc stitit Regis Hispaniarum in prudentissimum purpuratum propensio; Enimverò quantum fidei Philippus V. in eo collocarit, luculento satis argumento fit, quòd filium suum Ludovicum Asturiæ Principem, in spem tantorum dominatuum genitum, ejus curæ unicè committeret. Hunc quidem Patre amplissimâ monarchiâ rarò potentum miraculo se abdicante, Hispaniarum & Indiarum Dominum orbis vidit; sed in florentissimâ ætate præproperò fatò, dum hoc scribo, abreptus, luctuoso satis exemplo docuit, quòd mors invida magnificas æquè regum fores, ac laceras pauperum tabernas, utrimque admittendus nullo discrimine pulset. Ut tamen Sacro Inquisitoris muneri *Eminentissimus Purpuratus* se totum impenderet, Ludovicum I. cui Spiritum prudentiæ & pietatis jam magna ex parte insufflaverat, Duci de Popoli ulteriùs informandum permisit. Subinde in Hispaniâ hoc etiam interegregia ejus facta commemorandum egit, ut Pontificius inquisitor aliquot tractatus gravissimâ censurâ castigaret, qui principum sæcularium potestatem ita efferebant, ut Pontificiæ auctoritati multum detraberent. Unde undè demum offensionum nubila suborta fuerint, certè aula brevi aliam faciem induebat, & tam insignia eximii viri merita inimica grando momentò citiùs prosternebat; verùm ea est genuinæ virtutis indoles, ut ubivis gentium admiratores inveniat & cultores: Nam non modò Clemens XI. Pontifex Maximus tam præclarum principem summo benevolentiae affectu Romam reducem complexus est; sed Augustissimus insuper Imperator Carolus VI. tantæ sapientiæ Antistitem ad suas tractatum partes impensissime fovit; cujus equidem partes *Eminentissimus purpuratus* eò proniùs suscipiebat, quòd tam justum regem Neapolitanò in soliò legitimè regnantem Neapolitanus ipsemet incueretur. Exinde Sacratiori Cæsaris Consilio, ubi quot capita, tot sapientiæ magistros reperias, ipse inter sapientiæ choragos numerandus adlectus est. Nec minùs Ecclesiasticam Rempublicam piissimis æquè ac prudentissimis curis perpetuò amplectebatur. Certè hoc Episcopo felix aliquando Capua, suas sibi delicias renasci credebat. Palestrina non tam sano fortunæ olim nobilis erat, quàm hujus principis pastorali curâ se fortunatam sensit. Urbs Tusculana eo etiam Episcopo gavisâ est; credo ut facundissimus hic Cicero suum Tusculum nancisceretur, ubi in admirabilem eloquentiam sacrum os solveret. Modò Ostiensis civitas eum Sacrorum Antistitem amplectitur, cui equidem ostium irremissâ pastoris curâ pandere ad cœlos videtur. Nec etiam Velitæ præfata Volscorum gloriâ tantum gloriantur, quantum hujus Antistitis sui magnificentissimo nomine illustratas se sentiunt. Mons Regalis in Sicilia *Regale* eius *Sacerdotium* in excelsis gloriæ positum venerabundo nutu suspicit. Christianus denique orbis, in cujus charitatem se eviscerat, sincerissimo affectu fovet, quatenus MVLtIpLICet Vt Phœnix Dies.

